

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) T. O., b) nezl. A. O.**, zastoupeného žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, zastoupených Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2003, č. j. OAM-4958/VL-19-ZA08-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2006, č. j. 36 Az 79/2005 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2003, č. j. OAM-4958/VL-19-ZA08-2002, žalovaný neudělil žalobcům azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobci proti rozhodnutí žalovaného podali žalobu, kterou Krajský soud v Brně odmítl usnesením ze dne 19. 3. 2004, č. j. 36 Az 577/2003 - 22.

Toto usnesení bylo ke kasační stížnosti žalobců zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 1 Azs 166/2004 - 57, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Následně Krajský soud předmětnou žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 27. 4. 2006.

Rozsudek žalobci (dále též stěžovatelé) napadli kasační stížností doplněnou k výzvě soudu podáním ze dne 20. 9. 2006. Uvedli, že žalovaný nesplnil důsledně svou povinnost spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Neopatřil si dostatečné množství podkladů, přitom stěžovatelé vyvinuli adekvátní úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložili. Tíha důkazního břemene v azylovém řízení nedopadá pouze na žadatele o azyl, ale měla by být rovnoměrně rozložena i na správní orgán, který disponuje rozsáhlým aparátem ke zjišťování relevantních informací. Dále namítli, že žalovaný ani krajský soud nepřihlédli k informacím o situaci

v Mongolsku, a to ke zprávě Amnesty International a též ke zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Mongolsku. V zemi původu jsou potlačována a vážně porušována základní lidská práva a svobody, dochází ke svévolnému zatýkání občanů za pokojné vyjadřování politických a náboženských názorů. Vzhledem k tomu se stěžovatelé obávají pronásledování ze strany státních orgánů. Dodali, že v daném případě nebylo dostatečně posouzeno a odůvodněno nevztažení překážky vycestování. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítají-li stěžovatelé nedostatečné posouzení a odůvodnění závěru žalovaného o nevztažení překážek vycestování, nutno uvést, že rozsahem i obsahem posuzování překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu (ve znění účinném do 31. 8. 2006) se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, publ. pod č. 260/2004 Sb. NSS, rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, rozsudku ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, www.nssoud.cz. Poukazují-li stěžovatelé na porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným, připomíná kasační soud, že otázka postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení a s tím související otázka rozložení důkazního břemene byla předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz.

Pokud stěžovatelé v kasační stížnosti tvrdí, že jim hrozí pronásledování ze strany státních orgánů, přičemž v Mongolsku vláda pokračuje ve vážném porušování lidských práv a nadále tak dochází ke svévolnému zatýkání občanů za pokojné vyjadřování politických a náboženských názorů, pak jde o tvrzení, která ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neuváděli. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nová, která stěžovatelé uplatnili až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V bodě, jímž stěžovatelé napadli nepřihlednutí k informacím o situaci v Mongolsku (zprávy Amnesty International a Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv) žalovaným, je kasační stížnost nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.): opírá se totiž o důvod, který stěžovatelé neuplatnili v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohli.

Nutno dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu